

den Konsekvents, der ellers har udmærket det meget ærede Medlem i hans Opfattelse af denne Sag; thi den Interesse, der skulde være den egentlige Grund til, at Brandforsikringselskaberne skulde være rette Vedkommende i denne Sag, maa aabenbart føre til, at de Brandforsikringselskaber, der ikke blot have lige-
 saa stor, men meget større Interesse end Brandforsikringen for faste Eiendomme, maatte være rette Vedkommende i alt Fald i Righed med Forsikringen for faste Eiendomme. Naar man nu tænker sig, at man havde en Brandforsikring for faste Eiendomme og en for alt værligt Gods i Kjøbenhavn, kunde man i alt Fald rette det meget ærede Medlems Tanke saaledes, at det blev disse to Brandforsikringer, som skulde aarangere det Hele. Jeg ser bort fra, at dog mulig saadanne to Brandforsikringsforeninger ikke kunde blive enige, men det meget ærede Medlem veed jo dog, at der ikke blot kan være, men faktisk er en Mængde Brandforsikringer for værligt Gods i Kjøbstæderne, og det meget ærede Medlem veed jo ogsaa, at der er aabnet Udvei til, at der kan komme Frihed tilstede med Hensyn til Forsikringen ogsaa af faste Eiendomme i Kjøbstæderne. Lad os nu kaste et Blik ud i Fremtiden og altsaa tænke os, at Forsikringen af de faste Eiendomme i Kjøbstæderne er sket paa forskellige Steder, at nogle Eiendomme ere forsikrede i den almindelige Brandforsikringsforening, men andre i forskellige indenlandske og atter andre i forskellige udenlandske Selskaber, og ved Siden deraf staa en broget Rigdom af Forsikringer med Hensyn til værligt Gods, saa henstiller jeg, om Kommunen kan ville, om Staten kan forsvare at overlade det til disse mange Foreningers og Selskabers Agenter at sørge for tilbørlige Slutningsforanstaltninger i Byerne. Saa fortaar jeg bedre de Betragtninger, som den meget ærede Landsstingsmand gjorde gjældende, og som han jo ogsaa paa en Maade indvømmede for ham havde været de væsentlige til overhovedet at komme frem med sine Forslag og som havde Udgangspunkt fra den Opfattelse, som han ikke blot ved denne Leilighed, men oftere har gjort gjældende angaaende Kommunernes Forsatningsforhold. Jeg vil i den Henseende sige, at det ikke paa nogen Maade har været Lovforslagets Hensigt at ville gjøre Indgreb i Kommunernes Ret, Frihed eller Selvstyrelse. Det har ikke været dets Hensigt. Jeg kan i saa Henseende henvise det ærede Medlem blandt Andet til Motiverne, hvori der findes følgende Sætning: „Man har derfor, idet man erkjender, at Ordningen af Brandvæsenet har en væsentlig kommunal Interesse, og at den derfor i højere Grad, end Tilfældet hidtil har været, burde lægges i de kommunale Myndigheders Haand osv.“ Det har altsaa været Hensigten at udvide Kommunernes Frihed paa dette Omraade, og jeg tvivler paa, at man vil kunne komme til at paastaar, at Resultatet modstrider Hensigten.

Jeg indvømmer Kommunernes Selvstyrelse, men man maa heller ikke glemme, at den Ret, den Frihed, der tilkommer Kommunerne i Medfør af Grundloven, kun er en Selvstyrelse under Statsmagtens Tilsyn, og jeg vil paa det Bestemteste hævde Statsmagtens baade Berettigelse og Forpligtelse til at udøve dette Tilsyn. Jeg skal ikke komme ind paa de enkelte Omraader, som det ærede Medlem freisjede ind paa, og jeg skal heller ikke særlig døle ved Politilovene, men jeg hævder Statsmagtens saavel Berettigelse som Forpligtelse til, baade hvad angaar Politiet, og hvad angaar Brandvæsenet, i paakommende Tilfælde at gjøre sin Myndighed gjældende ligeoverfor Kommunen. Jeg har den Fortroelse til Kommunerne, at der ingeninde vil blive Tale om Anvendelse af en saadan Magt fra Regjeringens Side, og jeg er sikker paa ikke at sige mere, end jeg kan staa ved, naar jeg paastaar, at det har vist sig ved mange Leiligheder i de senere Aar, at der er al mulig Tilbøjelighed hos Regjeringen og særlig hos Justitsministeriet til at rette sig efter Kommunerne og til, særlig hvor Kommunerne maatte være i Strid med Embedsmyndighederne paa Omraader, der have en økonomisk Karakter, da væsentlig at slutte sig til Kommunerne; men jeg maa hævde, at naar der skulde tænkes en Strid, da er Statsmagten naturligvis højere end Kommunernes Selvstyrelsesret. Der er derfor ogsaa, paastaar jeg, en Berettigelse for Statsmagten til at kræve de Offre, der maa anses nødvendige for at betrygge Samsundet, selv naar disse Offre ere økonomiske. Det er forsaavidt altsaa ingenlunde en Krænkelse af Kommunernes Ret til Selvstyrelse, naar Lovforslaget ordner Forholdet saaledes, at der kan blive Spørgsmaal om, at der gennem en Afgjørelse fra Regjeringens Side kunde blive paaført Byerne andre Udgifter end dem, som de selv vilde gaa ind paa i deres Vedtægter. Men det sidste Stykke i §. 1, hvori det ærede Medlem subsidiært har foreslaaet en Forandring, tilsigter tilmed væsentlig at aabne en Udgang for Byraadene til Appel til Justitsministeren imod Amtmanden. Derfor dette Stykke efter det ærede Medlems Forslag skulde gaa ud, vilde Følgen deraf kun blive den, at Amtmændene vilde faae en større Myndighed ligeoverfor Byraadene, end de under en modsat Forudsætning vilde have. Derfor Stykket gaar ud, vil nemlig Amtmanden kunne forhindre, at der tages Bestemmelse af Byraadet, han vil kunne forhindre en Vedtægt, som Byraadet ellers mener burde føres igennem. Saaledes som Lovforslaget derimod nu er affattet, kan Byraadet paaklage Amtmandens med Byraadets uoverensstemmende Beslutning til Justitsministeren og finde Medhold hos Justitsministeren imod Amtmanden. Naar fremdeles den ærede Rigsdagsmand fandt det besynderligt, at der her var Tale om Justitsministeren og ikke om Indenrigsministeren, da kom han i den Anledning ind paa nogle